

LETNÁ STÁVKKA

EMILY HENRYOVÁ

Emily Henryová
Letná stávka

LETNÁ STÁVKA

EMILY HENRYOVÁ

AKTUELL

Dielo je autorsky chránené. Všetky práva, najmä rozmnožovať a rozširovať, rovnako ako právo prekladu, sú vyhradené. Žiadna časť tohto diela sa nesmie bez písomného súhlasu majiteľa autorských práv reprodukovať, spracovávať, rozmnožovať alebo rozširovať vo forme fotokópií, mikrofilmov a ani inými metódami použitia elektronických systémov ukladania do pamäte.

Táto kniha je fikcia. Všetky postavy, mená, charaktery, miesta a udalosti sú dielom autorkinej fantázie a akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami, žijúcimi alebo mŕtvymi, s obchodnými záležitosťami, udalosťami alebo miestami, je celkom náhodná.

Emily Henryová: Letná stávka

Z anglického originálu Beach Read, ktorý vydalo vydavateľstvo Berkley, an imprint of Penguin Random House LLC, USA.

Copyright © 2020 by Emily Henry

All rights reserved.

Všetky práva vyhradené.

Translation © Vladislav Gális 2022

Author's photo © Devyn Glista / St. Blanc Studios

Obálku ilustrovala: Kateřina Brabcová

Redakčne upravila: Ivana Fábryová

Sadzba a zalomenie: Samuel Ryba – Design Ryba

Tlač: FINIDR, s. r. o. , Český Těšín, Česká republika

Vydal AKTUELL vydavateľstvo, s. r. o., Bratislava, Slovenská republika
Slovak edition © AKTUELL 2022

ISBN 978-80-89873-40-1

*Venujem Joeyovi
Si môj absolútne najobľúbenejší človek*

DOM

Robím jednu osudovú chybu.

Dúfam, že ju robí každý. Ale aspoň mi to uľahčuje písanie – svoje hrdinky a hrdinov vytváram na základe tejto jednej sebađeštruktívnej črty. Všetko, čo sa im stane, vychádza z určitej špecifickej charakteristiky: z toho, čo sa naučili robiť, aby sa chránili, a čoho sa nevedia vzdať, dokonca aj keď im to prestane fungovať.

Možno ste v detstve nemali veľkú kontrolu nad vlastným životom. Preto ste sa naučili nikdy sa nepýtať, čo naozaj chcete, aby ste sa vyhli sklamaniu. A dlho to zaberalo. Lenže teraz, keď ste si uvedomili, že ste nikdy nedostali to, o čom ste ani nevedeli, že to chcete, svištíte po diaľnici v športovom aute, ktoré dosť vypovedá o kríze stredného veku, s taškou plnou peňazí a s mužom menom Stan v kufri auta.

Vašou osudovou chybou je možno to, že zásadne nepoužívate smerovky.

Alebo ste možno tak ako ja beznádejná romantička. Nedo-
kážete si prestať rozprávať ten príbeh. Ten o vlastnom živote aj s melodramatickým soundtrackom a so zlatistým svetlom, čo preniká cez okná auta.

Začalo sa to, keď som mala dvanásť rokov. Rodičia si ma posadili pred seba a oznámili mi tú novinu. Mama si vypočula prvú diagnózu – podozrivé bunky v ľavom prsníku – a toľkokrát mi povedala, aby som sa pre to netrápila, až som mala pocit, že ak ma prichytí pri trápení, naparí mi domáce väzenie. Mama bola

aktívna, rada sa smiala, bola to optimistka, rozhodne nie typ, čo sa stále zožiera. Ale videla som na nej, že má strach, a tak som aj ja zmeravela na gauči a nebola som si istá, ako a čo povedať, aby som to ešte nezhoršila.

No vtedy môj otec, knihomol' a domased, spravil čosi nečakané. Vstal, chytil nás za ruky – mňa aj mamu – a povedal: *Viete, čo potrebujeme, aby sme vyhnali tie zlé pocity? Potrebujeme si zatancovať!*

Naše predmestie nemalo kluby, len jeden priemerný steakhouse, kde v piatok vystupovala kapela s prevzatými hitmi, ale mama sa rozžiarila, ako keby jej otec práve navrhol súkromný let do Copacabany.

Obliekla si maslovožlté šaty a dala si náušnice z tepaného kovu, ktoré sa jej pri pohybe trblietali. Ocko im dvom objednal dvadsaťročnú škótsku a mne nealkoholický kokteil a všetci traja sme sa vrteli a mykali na parkete, kým sa nám nezakrútila hlava a nezačali sme sa potkýnať. Tak sme sa smiali, až sme ledva vládali stáť, a môj väčšinou odmeraný otec spieval na plné hrdlo *Brown Eyed Girl*, ako keby sa na nás nepozeral celý podnik.

Potom sme sa vyčerpaní napchali do auta a viezli sme sa domov v tichu, mama a ocko sa medzi sedadlami pevne držali za ruky, ja som si oprela hlavu o okno, dívala som sa, ako za sklom blikajú pouličné lampy, a pomyslela som si: *Zvládneme to. My vždy všetko zvládneme.*

V tej chvíli som si uvedomila: keď svet pôsobí temne a strašidelne, láska vás dokáže strhnúť do tanca, smiech ubrať z bolesti, krása narobiť diery vo vašom strachu. Rozhodla som sa, že v mojom živote musí byť jedno, druhé i tretie. Nielen kvôli mne, ale aj kvôli mame a všetkým ostatným okolo mňa.

V mojom živote bude cieľ. Bude v ňom krása. Bude v ňom svetlo sviečok a v pozadí budú ticho hrať Fleetwood Mac.

Ide o to, že som si začala rozprávať krásny príbeh o svojom živote, o osude a o tom, ako to dopadne, a do dvadsiatich ôsmich rokov bol môj príbeh dokonalý.

Dokonalí rodičia (bez rakoviny), ktorí mi volali niekoľkokrát za týždeň, rozjarení vínom alebo vlastnou spoločnosťou. Dokonalý

priateľ (spontánny, ovládajúci viacero jazykov, vysoký stodevät-desiat centimetrov), ktorý pracoval na pohotovosti a vedel uvariť kohúta na víne. Dokonalý štýlovo ošumelý byt v Queense. Dokonalá práca: písanie romantických románov – inšpirovaných dokonalými rodičmi a dokonalým priateľom – pre Vydavateľstvo Sandy Loweovej.

Dokonalý život.

To však bol iba príbeh, a keď sa v deji zjavila jedna zívajúca diera, všetko sa rozpáralo. Tak sa to s príbehmi stáva.

Teraz v dvadsiatich deviatich rokoch som bola nešťastná, bez peňazí, polovičná bezdomovkyňa, jednoznačne nezadaná, a blížila som sa k úžasnému domu pri jazere, ktorý vo mne vyvolával nevoľnosť už len svojou existenciou. Velikášske romantizovanie vlastného života mi prestalo fungovať, ale moja osudová chyba stále sedela na prednom sedadle mojej otlčenej Kie Soul a rozprávala veci, tak ako sa diali:

Januáry Andrewsová pozerala z auta na zlostné jazero, ktoré udieralo na ponurý breh. Pokúšala si nahovoriť, že neurobila chybu, keď sem prišla.

Rozhodne to bola chyba, ale nemala som lepšiu možnosť. Keď ste na mizine, neodmietnete ubytovanie zadarmo.

Zaparkovala som na ulici a pozerala som na obrovskú fasádu domu, jeho ligotavé okná a verandu ako z rozprávky, na strapatú plážovú trávu, ktorá tancovala v teplom vánku.

Porovnala som adresu v navigácii s adresou, ktorá bola rukou napísaná na papieriku s kľúčom od domu. Je to tu.

Chvíľu som len tak sedela, ako keby mal nejaký asteroid spôsobiť koniec sveta, skôr než budem musieť vojsť dnu. Potom som sa zhlboka nadýchla, vystúpila som z auta a vytiahla som zo zadného sedadla svoj preplnený kufor a kartónovú škatuľu plnú fliaš s ginom.

Odhrnula som si z očí tmavé vlasy a prezrela som si nevädzovo modré šindle a snehobiele ozdobné prvky. *Jednoducho sa tvár, že adresu máš z Airbnb.*

V hlave sa mi okamžite vynoril imaginárny inzerát na Airbnb: *Dom pri jazere s tromi spálňami a tromi kúpeľňami, ktorý len tak srší*

šarmom a je dôkazom, že váš otec bol idiot a váš život je jedno veľké kľamstvo.

Vykročila som po schodoch, ktoré sa zarezávali do trávnatého pahorka, v ušiach mi hučala krv, triasli sa mi nohy a čakala som, že sa rozdávi pekelná papuľa a ja stratím pôdu pod nohami.

To sa už predsa stalo. Minulý rok. A nezabilo ťa to, takže ťa nezabije ani toto.

Na verande všetky zmyslové vnemy zosilneli. Svrbenie na tvári, zvieranie v žalúdku, šteklenie potu na krku. Oprela som si škatuľu s ginom o bok a zasunula som kľúč do zámky. Do istej miery som pritom dúfala, že sa zasekne. Že vzápätí vyjde najavo, že je to len dôkladne premyslený kanadský žart, ktorý nám ocko stihol pred smrťou pripraviť.

Alebo ešte lepšie, že v skutočnosti nie je mŕtvy. Vyskočí spoza kríkov a zvriskne: „Ha! Dostal som ťa! Hádám si si vážne nemyslela, že som viedol druhý život? Nemohla si si predsa myslieť, že som mal druhý dom s inou ženou ako s tvojou mamou?“

Kľúč sa bez námahy zvrtol v zámke. Dvere sa rozleteli dovnútra. V dome bolo ticho.

Prebehla mnou bolesť. Rovnaká, akú som cítila minimálne raz za deň, odkedy mi mama zatelefonovala, že dostal mŕtvicu, a počula som ju vzlykať tie slová. *Je po ňom, Janie.*

Ocko tu nebol. Ani tu, ani nikde inde. Potom sa ozvala druhá bolesť, nôž sa skrúcal v rane: *Otec, ktorého si poznala, aj tak nikdy neexistoval.*

V skutočnosti som ho nikdy nemala. Tak ako som v skutočnosti nikdy nemala svojho bývalého Jacquesa ani toho kohúta na víne, čo mi pripravoval.

Bol to len príbeh, ktorý som si rozprávala. Odteraz si nebudem zakrývať oči pred škaredou pravdou. Obrnila som sa a vkročila som dnu.

Ako prvé mi zišlo na um, že škaredá pravda nie je až taká škaredá. Hniezdočko lásky môjho otca tvoril otvorený priestor: obývačka, ktorá prechádzala do modernej kuchyne s modrými obkladačkami

a s útulným raňajkovým výklenkom. Z okien, ktoré zaberali skoro celú stenu, bol výhľad na terasu z tmavého dreva.

Keby tento dom vlastnila mama, všetko by bolo zariadené v palete krémových upokojujúcich neutrálnych farieb. Bohémka izba, do ktorej som vstúpila, by sa viac hodila do Jacquesovho a môjho niekdajšieho bytu než k mojim rodičom. Prišlo mi trochu nevoľno, keď som si tu predstavila ocka medzi vecami, ktoré by mama nikdy nevybrala: rustikálny ručne maľovaný raňajkový stôl, tmavé drevené knižnice, vysedený gauč zahádzaný nezladenými vankúšmi.

Nebolo tam ani stopy po otcovi, akého som poznala.

Vo vrecku mi zazvonil mobil a škatuľu som položila na žulovú linku, aby som mohla prijať hovor.

„Haló?“ Vyznelo to slabo a zachrípnuto.

„Ako to vyzerá?“ ozval sa okamžite hlas na druhej strane. „Je tam nejaký sadomaso brloh?“

„Shadi?“ tipla som si. Strčila som si mobil medzi ucho a plece, odkrútila som vrchnák na jednej fľaške ginu a logla som si na guráž.

„No teda, dosť ma znepokojuje, že som očividne jediná, kto by sa ťa na to v telefóne bol schopný spýtať,“ odvetila Shadi.

„Si jediná, kto vie o hniezdočku lásky,“ poznamenala som.

„Nie som jediná, kto o tom vie,“ namietla Shadi.

Vlastne mala pravdu. Hoci ja som sa o otcovom tajnom dome pri jazere dozvedela minulý rok na jeho pohrebe, mama o ňom vedela dlhšie. „Dobre,“ povedala som jej. „Ale si jediná, komu som to povedala. Počuj, daj mi trochu času. Práve som dorazila.“

„Doslova?“ Shadi bola zadychčaná, čo znamenalo, že ide do roboty, nastupuje na zmenu v reštaurácii. Keďže sme mali úplne iný harmonogram, väčšina našich telefonátov sa odohrávala počas jej cesty do práce.

„Nie, nie doslova,“ odvetila som. „V skutočnosti som tu už desať minút, ale stále mám pocit, ako keby som práve dorazila.“

„Tak to je fakt múdre,“ vyhlásila Shadi. „A hlboké.“

„Pst,“ zahriakla som ju. „Musím si to tu poobzerať.“

„Hľadaj sadomaso brloh!“ vyhrkla Shadi tak rýchlo, ako keby som ju chcela zrušiť.

Nezrušila som ju. Len som si držala mobil pri uchu, zadržovala som dych, upokojovala som rozbúchané srdce v hrudi a obzerala som si druhý život svojho otca.

A práve vtedy, keď som už pomaly zvládla presvedčiť samu seba, že ocko tu predsa nemohol tráviť čas, som na stene zbadala niečo zarámované. Výstrižok rebríčka bestsellerov z *New York Times* spred troch rokov, presne ten istý, ktorý doma umiestnil nad kozub. Na pätnástom mieste, na samom spodku, som bola ja. A o tri miesta nado mnou akýmsi zvrhlým riadením osudu trónil môj rival z výšky Gus (hoci teraz používal meno Augustus, aby to pôsobilo seriózne) a jeho intelektuálny debut *Zjavenia*. Udržal sa v rebríčku päť týždňov (niežeby som to počítala [ale jasné, že áno]).

„No?“ súrila ma Shadi. „Čo si o tom myslíš?“

Obrátila som sa a pohľad mi padol na plachtu so vzorom mandaly rozprestretú na gauči.

„Mám také podozrenie, že ocko fajčil trávu.“ Zvrtla som sa k oknám na kraji domu, ktoré sa takmer dokonale prekryvali s oknami u susedov, čo bol architektonický nedostatok, aký by mama pri kúpe domu nikdy neprehliadla.

Toto však nebol jej dom a ja som cez okná jasne videla knižnicu na celú stenu, ktorá lemovala susedovu pracovňu.

„Preboha – možno to nebolo hniezdočko lásky, ale pestovateľský hrádok!“ Shadi mala v hlase radosť. „Mala si si prečítať ten list, January. Je to všetko nedorozumenie. Otec ti zanecháva rodinný podnik. Tá žena bola jeho obchodná partnerka, nie milenka.“

Bolo odo mňa veľmi zlé, že som si želala, aby mala pravdu?

Tak či onak, mala som v úmysle prečítať si ten list. Len som čakala na správny čas a dúfala som, že môj najhorší hnev sa medzi tým rozptýli, takže ockove posledné slová zapôsobia utešujúco. Uplynul však celý rok a ja som sa s každým dňom čoraz viac hrozila predstavy, že by som mala otvoriť obálku. Bolo to nespravodlivé, že by on mal mať posledné slovo a ja nulovú možnosť odpovedať.

Nulovú šancu kričať, plakať či vyžadovať ďalšie odpovede. Keď už raz obálku otvorím, nebude cesty späť. Bude to koniec. Posledné zbohom.

A tak si list zatiaľ žil svoj šťastný, hoci osamelý život na dne škatule s ginom, ktorú som si so sebou priniesla z Queensu.

„Nič tu nepestoval,“ oznámila som Shadi, otvorila som zadné dvere a vyšla som na terasu. „Jedine, že by sa tráva skrývala v pivnici.“

„Čo si?“ namietla Shadi. „Tam je predsa sadomaso brloh.“

„Už radšej nehovorme o mojom depresívnom živote,“ zastavila som ju. „Čo máš nové ty?“

„Máš na mysli Klobučníka?“ odvetila Shadi. Keby mala vo svojom maličkom byte v Chicagu menej než štyri spolubývajúce, možno by som teraz bývala s ňou. Niežeby som dokázala v blízkosti Shadi čokoľvek urobiť. A moja finančná situácia bola príliš neružová, aby som sa do nejakej práce nepustila. V tomto pekle, kde nemusím platiť nájom, potrebujem dokončiť svoju ďalšiu knihu. Potom si možno budem môcť dovoliť vlastné bývanie bez Jacquesa.

„Ak sa chceš rozprávať o Klobučníkovi,“ povedala som, „tak áno. Začni.“

„Ešte stále sa mi neprihovoral,“ vzdychla Shadi clivo. „Ale keď sme obaja v kuchyni, cítim, že sa na mňa pozerá. Je totiž medzi nami spojenie.“

„A to sa vôbec nebojíš, že to spojenie necítiš s tým, kto nosí ten starý klobúk, ale s duchom jeho pôvodného majiteľa? Čo spraviš, keď si uvedomíš, že si sa zamilovala do ducha?“

„Uhm.“ Shadi sa na chvíľu zamyslela. „Asi si budem musieť aktualizovať profil na Tinderi.“

Vánok sčeril vodu pod kopcom, rozstrapatil mi hnedé vlasy po pleciah a zapadajúce slnko cez všetko vysielalo zlaté oštepky, ktoré boli také jasné a horúce, až som musela prižmúriť oči, aby som dokázala pozerieť na záplavu oranžovej a červenej, ktorú vrhalo na pláž. Keby to bol len dom, ktorý som si prenajala, bolo by to dokonalé miesto na napísanie rozkošného ľubostného príbehu, ktorý už celé mesiace sľubujem Vydavateľstvu Sandy Loweovej.

Uvedomila som si, že Shadi stále rozpráva. A stále o Klobučníkovi. Volal sa Ricky, ale nikdy sme ho tak nevolali. Vždy sme o Shadinom ľúbostnom živote hovorili šifrovane. Vyskytoval sa v ňom starší muž, ktorý vlastnil úžasnú reštauráciu s morskými špecialitami (Pán rýb), a potom chlapík, ktorého sme volali Mark, lebo vyzeral ako iný, slávny Mark, a teraz je tu tento nový kolega, barman, každý deň nosí klobúk, ktorý Shadi neznáša, no napriek tomu ho považuje za neodolateľného.

Zapojila som sa do rozhovoru, práve keď Shadi hovorila: „Víkend na Deň nezávislosti? Mohla by som ťa vtedy navštíviť?“

„To je viac ako o mesiac.“ Chcela som namietnuť, že vtedy tu už ani nebudem, ale vedela som, že by to nebola pravda. Potrvá mi minimálne celé leto, kým napíšem knihu, vyprázdním dom a oboje predám, aby som sa (dúfam) mohla katapultovať do relatívneho pohodlia. Nie v New Yorku, ale niekde, kde sa dá žiť za menej peňazí.

Predstavovala som si, že Duluth je cenovo dostupnejší. Mama by ma tam síce nenavštevovala, ale za posledný rok sme sa aj tak veľmi nestýkali, iba čo som u nej strávila tri dni počas Vianoc. Zatiahla ma na štyri lekcie jogy, do troch preplnených barov s ovocnými šťavami a na predstavenie *Luskáčika*, v ktorom účinkovalo nejaké decko, ktoré som nepoznala, akoby sa bála, že len čo zostaneme samy na jedinú sekundu, príde na pretras téma ocka a obe vzbĺkneme.

Kamarátky mi odjakživa závideli, aký s ňou mám vzťah. Ako často a slobodne (aspoň som si to myslela) sa rozprávame, koľko zábavy si uijeme. Teraz náš vzťah vyzeral tak, že sa nevieme dovoliť jedna druhej a vôbec nás to netrápi.

Od toho, že som mala dvoch milujúcich rodičov a priateľa, s ktorým som bývala, som sa dostala sem: mám v podstate len Shadi, najlepšiu kamarátku, ktorá býva príliš ďaleko. Jediná kladná stránka môjho presunu z New Yorku do North Bear Shores v Michigane spočívala v tom, že som bola bližšie k jej bytu v Chicagu.

„Deň nezávislosti je príliš ďaleko,“ poštážovala som sa. „Si odo mňa iba tri hodiny cesty.“

„Hej. A neviem šoférovať.“

„Tak potom by si mala vrátiť vodičák,“ vyhlásila som.

„Ver mi, že čakám, kým mu vyprší platnosť. Neznášam, keď si ľudia myslia, že dokážem šoférovať iba preto, lebo podľa zákona môžem.“

Shadi bola otrasná šoférka. Vrieskala, vždy keď odbočila doľava.

„Okrem toho, vieš, ako ťažko sa v našej brandži vyberá dovolenka. Mám šťastie, že mi šéf dovolil zobrať si voľno na Deň vďakyvzdania. Neviem, či teraz odo mňa neočakáva, že mu ho vyfajčím.“

„Čo si? Orál sa poskytuje len za najväčšie sviatky. Budeš mu to musieť urobiť pekne-krásne chodidlami.“

Znovu som si odpila z ginu, potom som sa na konci terasy obrátila a takmer som zvriskla. Tri metre vpravo odo mňa na susednej terase vykúkali nad záhradným kreslom kučeravé hnedé vlasy. Mlčky som sa modlila, aby ten muž tuho spal – nech nemusím stráviť leto ako susedka človeka, ktorý počul, ako kričím do telefónu *Budeš mu to musieť urobiť pekne-krásne chodidlami.*

Muž ako keby mi čítal myšlienky – vystrel sa, zo stolíka si zobral fľašu piva, odpil si a znovu sa oprel.

„Máš pravdu. Ani si nebudem musieť vyzuť kroksy,“ vravela Shadi. „No nič, už musím ísť makať. Ale určite daj vedieť, či sú v pivnici drogy alebo kožené postroje.“

Obrátila som sa chrbtom k susednej terase. „Pôjdem sa tam pozrieť, až keď tu budeš.“

„Že sa nehanbíš,“ odvetila Shadi.

„Aspoň ťa mám čím vydierať, aby si čím skôr prišla,“ vyhlásila som. „Mám ťa rada.“

„Ja teba ešte viac,“ povedala a zložila.

Obrátila som sa k tej kučeravej hlave, napoly som čakala, že na mňa zareaguje, napoly som zvažovala, či sa mám predstaviť.

V New Yorku som dobre nepoznala žiadnych susedov, ale toto bol Michigan a podľa ockových historiek o tom, ako vyrastal v North Bear Shores, som očakávala, že raz si od tohto človeka budem musieť požičať cukor (poznámka: musím si kúpiť cukor).

Odkiaľlala som si a pokúsila som sa o príjemný susedský úsmev. Muž sa znovu vystrel, aby sa mohol napiť piva, a ja som zavolala cez medzeru medzi terasami: „Prepáčte, že som vás vyrušila!“

Neurčito mávol rukou, potom obrátil stranu knihy, ktorú mal na kolenách. „Prečo by ma mal vyrušovať rozhovor o orále a chodidlách?“ zatiahol zachrípnutým a znudeným hlasom.

Vystrúhala som grimasu a hľadala som odpoveď – akúkoľvek. Tá January, ktorá fungovala ešte nedávno, by hneď vedela, čo má povedať, ale ja som mala v hlave také prázdno, ako vždy keď som si otvorila wordový súbor.

Dobre, možno sa zo mňa za posledný rok stal trochu odľud. Nebola som si tak celkom istá, ako som ten rok strávila – teda keď som nenavštevovala mamu, nepísala som a neočarovala som susedov.

„Ozaj;“ zavolala som, „ja tu oddnes vlastne bývam.“

Ako keby mi čítal myšlienky, nezaujato zamával a zamrmal: „Ozvíte sa, keby ste potrebovali cukor.“ No znelo to skôr ako: *Už sa so mnou nikdy nerozprávajte, len ak by ste si všimli, že horí dom, ale aj vtedy sa najprv dobre započúvajte, či sa už neblížia sirény.*

Asi toľko k tej stredo západnej pohostinnosti. V New Yorku nám susedky aspoň doniesli keksíky, keď sme sa prisťahovali. (Neobsahovali lepok, zato boli dochutené LSD – fajn, aj dobrý úmysel sa počíta.)

„Alebo keby ste potrebovali poradiť, ako sa dostať k najbližšiemu sexshopu,“ dodal Šomroš.

Do líc mi udrela červeň od rozpakov aj od hnevu. Ani som si nestihla premyslieť odpoveď a už som ju vyslovila: „Stačí, keď sa vyberiem za vašim autom.“ Prekvapene sa zasmial, znelo to chrapľavo, ale neráčil sa ku mne obrátiť.

„Veľmi ma tešilo,“ dodala som ostro a rýchlo som sa zvrtila a vrhla som sa cez posuvné sklené dvere do bezpečia domu, kde sa zrejme budem musieť skrývať celé leto.

„Klamárka,“ počula som ho zašomrať, kým som zatiahla dvere.

POHREB

Nebola som duševne pripravená prehládať zvyšok domu, a tak som si sadla za stôl a chcela som sa pustiť do písania. Ako zvyčajne na mňa vyčítavo cival prázdny dokument a odmietal sa zaplniť slovami alebo znakmi bez ohľadu na to, ako dlho som ho hypnotizovala pohľadom.

S písaním romantických príbehov so šťastným koncom je to takto: ide to ľahšie, ak im veríte.

So mnou je to takto: verila som im až do pohrebu svojho otca.

Moji rodičia, moja rodina si už vytrpela svoje a nejako sa nám vždy podarilo otriasť, takže sme z toho vyšli silnejší, ešte plní lásky a so zvučnejším smiechom ako predtým. Naši krátko žili odlúčene, keď som bola ešte decko a mama začala mať pocit, že stratila svoju identitu, uprene hľadela von oknom, ako keby tam mohla vidieť samu seba prísť na to, čo by mala urobiť. Keď sa ocko nastahoval naspäť, nasledovalo tancovanie v kuchyni, držanie sa za ruky a bozky na čelo. Potom prišla mamina prvá diagnóza rakoviny a šialene drahá večera, keď ju mama porazila, jedli sme ako milionári, smiali sme sa, až tým dvom z nosov striekalo predražené víno a mne nealko kokteil, ako keby sme si mohli dovoliť takéto plytvanie, ako keby neexistovali účty za lekárov. Potom druhé prepuknutie rakoviny a po masektómii nový príliv energie: hrnčiarske krúžky, tanečné krúžky, joga, marocká kuchyňa, moji rodičia si týmto všetkým vyplňali čas, akoby boli odhodlaní napratať čo najviac života do čo najkratšieho času. Dlhé víkendy,

keď chodili na návštevu ku mne a Jacquesovi do New Yorku, neuveriteľné výpravy v metre, počas ktorých ma mama prosila, aby som ju prestala zabávať historkami o našich susedkách huličkách Sharyn a Karyn (neboli rodina a pravidelne nám pod dvere strkali letáčky o plochej zemi), lebo sa bála, že sa pociká, a ocko zatiaľ Jacquesovi pošepky vyvracal teóriu o plochej zemi.

Útrapy. Šťastný koniec. Trápenie. Šťastný koniec. Chemoterapia. Šťastný koniec.

A potom, priamo uprostred zatiaľ najšťastnejšieho konca, ho odrazu nebolo.

Stála som v predsieni maminho biskupského kostola v mori ľudí v čiernom, ktorí šepkali zbytočné slová, a cítila som sa ako námešačná, takmer som si nepamätala let, cestu na letisko ani balenie. Miliónty raz za posledné tri dni som si pripomínala, že sa pominul.

Mama sa utiahla na toaletu, takže som bola sama, keď som uvidela ju: jediná ženu, ktorú som nepoznala. Mala na sebe sivé šaty a kožené sandále, cez plecica prehodený háčkovany šál a biele vlasy rozstrapatené vetrom. Skúmavo si ma obzerala.

Po chvíli ku mne vykročila a mne z akéhosi dôvodu zovrela žalúdok. Ako keby moje telo ako prvé vedelo, že nastane zmena. Že prítomnosť cudzej ženy na ockovom pohrebe vykoľají môj život rovnako ako predtým jeho smrť.

Váhavo sa usmiala a zastala predo mnou. Voňala vanilkou a citrusom. „Zdravím, January.“ Hlas jej znel zadychčane a prstami nervózne preberala okraj šálu. „Veľa som o vás počula.“

Za jej chrbtom sa otvorili dvere na toalete a vyšla z nej mama. Prudko zastala, na tvári sa jej zjavil neznámy výraz. *Poznanie? Hrôza?*

Nechce, aby sme sa my dve rozprávali. Čo to znamená?

„Som stará priateľka vášho otca,“ povedala žena. „Veľa pre mňa znamená... znamenal. Poznala som ho skoro celý život. Istý čas sme si boli veľmi blízki a... stále o vás rozprával.“ Pokúsila sa uvoľnene zasmiať, vôbec jej to nevyšlo.

„Úprimnú sústrasť,“ zachrčala. „Sľúbila som si, že nebudem plakať, ale...“

Mala som pocit, akoby ma niekto zhodil z budovy, ako keby pád nemal konca.

Stará priateľka. Tak to povedala. Nie *milenka* alebo *frajerka*. Ja som to však vedela podľa toho, ako plakala – vyzeralo to ako skreslený obraz matkiných slz počas pohrebu v zrkadle zo strašidelného zámku. Rovnaký výraz som mala na tvári v ten deň ráno, keď som si pod oči nanášala korektor. Ockova smrť tú ženu nenapraviteľne poškodila.

Vylovila niečo z vrecka. Obálku, na ktorej bolo načmárané moje meno, na obálke ležal kľúč. Na kľúči visel štítok s adresou, ktorá bola napísaná tým istým nezameniteľným písmom ako moje meno na obálke. Ockovým rukopisom.

„Chcel, aby som vám dala toto,“ povedala. „Je to vaše.“

Vtisla mi obálku a kľúč do dlane, chvíľu mi ju podržala. „Je to krásny dom, priamo pri Michiganskom jazere,“ vyblafla. „Bude sa vám tam páčiť. Vždy to vravieval. A ten list je na vaše narodeniny. Potom ho môžete otvoriť alebo aj... ako chcete.“

Na moje narodeniny. Narodeniny budem mať až o sedem mesiacov. Ocko tu na moje narodeniny nebude. Ocko sa pomínul.

Mama sa za chrbtom tej ženy prebrala a vykročila k nám s vražedným výrazom. „*Sonya*,“ sykla.

A vtedy som sa dozvedela zvyšok.

Že kým ja som o ničom netušila, mama áno.

Zavrela som wordový dokument, ako keby kliknutie na malé x v rohu mohlo zavrieť aj spomienky. Hľadala som rozptýlenie, a tak som sa v schránke presunula k najnovšiemu e-mailu od svojej agentky Anye.

Prišiel pred dvoma dňami, ešte pred tým, ako som vyrazila z New Yorku, a ja som si nachádzala čoraz komickejšie dôvody, prečo odkladám jeho prečítanie. Balím sa. Prevážam veci do prenajatého skladovacieho priestoru. Šoférujem. Pokúšam sa vypiť čo najviac vody a zároveň cikám. „Píšem“ – s dôrazom na úvodzovky. Som opitá. Hladná. Dýcham.

Anya mala povedieť, že na vydavateľov je poriadna sekera, ale k spisovateľom pristupuje ako slečna Medušková, milá učiteľka